

[Christmas Møller.]

Jeg ønsker at sige, at jeg paa adskillige Omraader — jeg krænker sikkert ikke Hemmeligholdelsespligten ved at sige det — har ment, at man skulde have grebet betydeligt stærkere ind, end man har gjort, men der kan jo ikke være Tvivl om — og det vil den højtærede Handelsminister give mig Ret i —, at Ministeren har Ansvar for Administrationen. Det er til syvende og sidst Handelsministeren, som har Afgørelsen og dermed Ansvar. Jeg vil begribeligvis ikke gaa fra det Ansvar, man har, naar man har stemt for det ene eller andet Forslag, men det fremgaar jo ogsaa af Lovene, at Det erhvervsøkonomiske Raad og Nævnene afgiver deres Indstillinger, men at Ansvar til syvende og sidst maa være Ministerens. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at den Række af fremtrædende Personligheder inden for Erhvervslevet, som har stillet sig til Raadighed for dette Arbejde, og som jo simpelt hen ikke har kunnet gøre andet, naar man opfordrede dem dertil, ikke bør høste Utaak for deres Arbejde, saaledes som det har været Tilfældet fra visse Sider, men jeg mener, at den højtærede Handelsminister og maaske i ganske særlig Grad det ærede Medlem, som følger efter mig her paa Talerstolen, har meget mere Anledning til at tale med de paagældende Presseorganer og andre Kritikere, end jeg har.

Naar nu Spørgsmaalet om Det erhvervsøkonomiske Raads Størrelse er rejst, vil jeg gerne sige, at ud fra den Betragtning, at det er Ministeren, der har Ansvar — og saadan skal det jo være —, er vi naturligvis villige til at drøfte Forslag, som maatte fremkomme om Indskrænkning af det administrative Apparat, selv om jeg mener, at jeg har Ret til at sige, at Det erhvervsøkonomiske Raad ikke har sinket Sagerne. Hvis det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, som vel maa være den, der er allernærmest til det, kommer med Forslag i den Retning og gør det med den Magt og Myndighed, som en Repræsentant for et af Regeringspartierne kan gøre det, er vi naturligvis parate til at drøfte det. Ja, hvis man siger, at man overhovedet vil ændre hele Billedet og ikke vil have denne Erhvervsrepræsentation og politiske Repræsentation, men kun vil have et snævert Raad, saaledes som Den overordentlige Kommission, man havde i Aarene 1914 til 1918—19, saa kan vi ogsaa godt drøfte det. De, der har Magten, og det er jo bl. a. det ærede Medlem og hans Parti, kan paa dette Omraade faa det, som de vil have det; der skal ikke

lægges Regeringen Hindringer i Vejen for, at der kan administreres og regeres her i Landet, men det er helt urimeligt, at dette Forhold skulde lægges op paa den Maade, det er sket. Ogsaa af Hensyn til Det erhvervsøkonomiske Raad synes det mig naturligt at sige det. Jeg kan oven i Købet henvise til, at det var Det konservative Folkeparti, der var ivrigt for, at Rigsdagens Valutaudvalg skulde forsvinde i 1935. Hvis der derfor virkelig hos Regeringen og Regeringspartierne er saadanne Ønsker om Begrænsning eller Ophør, saa skal de ikke holde sig tilbage, saa lad os faa at vide, hvordan Stillingen er.

Jeg hører til dem — det tror jeg, jeg tilstrækkelig stærkt har fremlagt for Offentligheden —, der mener, at Samarbejde i en saadan Tid er rimelig, og opfordrer Politikere eller Erhvervsrepræsentanter til at udføre et Arbejde paa et sagligt Omraade i en Tid som denne. Jeg mener, de har Pligt til at gøre dette Arbejde, naar Landets ansvarlige Regering ønsker det. Man kan jo nok sige, at det rejste Spørgsmaal nærmest er et indre, de to Regeringspartier imellem, men det er dog maaske ogsaa rimeligt, at vi andre faar Lov at sige et Par Ord om, hvordan vi mener det skal være. Vi er parate til, saaledes som en Opposition maa være det, at udføre vort Arbejde paa de forskellige Omraader, hvor man ønsker vort Medarbejderskab, men hvis Regeringen mener, at dens Anslag har været forkert — og jeg er enig i, at det var Rigsdagen, der ønskede 8 Repræsentanter og ikke 4, Udvidelsen fra Erhvervenes Side ved vi jo kommer altid ganske automatisk —, og hvis Regeringen mener, den kan gøre det bedre selv, og Det radikale Venstre mener, det kan gøre det bedre, ja, saa kan vi naturligvis ogsaa tale om dette. Det, det kommer an paa, er, at Tingene bliver gjort godt og rigtigt i denne Tid.

Nu ved man jo godt, at mit Parti har ikke været tilfreds med alt, hvad der er udrettet, men det interesserer mig ikke stærkt at komme ind paa dette nu. Jeg interesserer mig mere for Fremtiden og skal i denne Forbindelse paa mit Partis Vegne sige til Handelsministeren, at jeg haaber, at den Kulplan, som for nogen Tid siden kom frem over for Offentligheden uden Handelsministerens Vidende og Vilje, ikke er et Udtryk for de Veje, Regeringen ønsker at gaa, thi jeg bør sige til Regeringen, at i den Form, i hvilken Planen fremkom for Offentligheden, vil den ikke være acceptabel for os.

Jeg tror, jeg gennem disse Bemærk-